

EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

2. mai 2006*

Kohtuasjas C-417/04 P,

mille esemeks on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 24. septembril 2004 esitatud apellatsioonkaebus,

Regione Siciliana, esindajad: *avvocato dello Stato* A. Cingolo ja *avvocato dello Stato* G. Aiello, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: E. de March ja L. Flynn, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimese astme kohtus

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ja J. Malenovský, kohtunikud J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešić (ettekandja), J. Klučka ja U. Löhmus,

kohtujurist: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

kohtusekretär: abikohtusekretär H. von Holstein,

arvestades kirjalikus menetluses ja 15. novembri 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 12. jaanuari 2006. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Regione Siciliana palub apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 8. juuli 2004. aasta määrus kohtuasjas T-341/02: Regione Siciliana vs. komisjon (EKL 2004, lk II-2877, edaspidi „vaidlustatud määrus”), millega Esimese Astme Kohus jättis vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata tema hagi komisjoni 5. septembri 2002. aasta otsuse D (2002) 8140439 tühistamise nõudes, millega

lõpetati Euroopa Regionaalarengu Fondist abi andmine projektile „Autostrada Messina-Palermo” (abi nr 93.05.03.001) (edaspidi „vaidlusalune otsus”).

Õiguslik raamistik

- 2 Majandusliku ja sotsiaalse ühtekuuluvuse tugevdamiseks EÜ artikli 158 tähenduses võttis nõukogu vastu 24. juuni 1988. aasta määruse (EMÜ) nr 2052/88 struktuurifondide ülesannete ja tõhususe kohta ning nende tegevuse kooskõlastamise kohta teiste struktuurifondide ning Euroopa Investeerimispannga ja muude olemasolevate rahastamisvahendite tegevusega (EÜT L 185, lk 9), mida on muudetud nõukogu 20. juuli 1993. aasta määrusega (EMÜ) nr 2081/93 (EÜT L 193, lk 5; edaspidi „määrus nr 2052/88”), ja nõukogu 19. detsembri 1988. aasta määruse (EMÜ) nr 4253/88, millega nähakse ette sätted määruse (EMÜ) nr 2052/88 rakendamiseks seoses struktuurifondide tegevuse kooskõlastamisega teiste struktuurifondidega ning Euroopa Investeerimispannga ja muude olemasolevate rahastamisvahendite tegevusega (EÜT L 374, lk 1), mida on muudetud nõukogu 20. juuli 1993. aasta määrusega (EMÜ) nr 2082/93 (EÜT L 193, lk 20; edaspidi „määrus nr 4253/88”).
- 3 Määruse nr 2052/88 artikli 4 lõike 1 esimene lõik sätestab:

„Ühenduse meetmed täiendavad või aitavad kaasa vastavatele riiklikele meetmetele. Need kehtestatakse tihedas koostöös komisjoni, asjaomase liikmesriigi ning pädevate asutuste ja organitega [...], kelle liikmesriik määrab riiklikul, regionaalsel, kohalikul või muul tasandil, kusjuures kõik pooled tegutsevad partneritena ühise eesmärgi taotlemisel. Nendele konsultatsioonidele viidatakse edaspidi kui „partnerlusele”. Partnerlus hõlmab meetmete ettevalmistamist, rahastamist nagu ka eelhindamist, järelevalvet ja järeelhindamist.”

- 4 Pealkirja „Täiendavus” all sätestab määruse nr 4253/88 artikli 9 lõige 1, et „[t]egeliku majandusliku mõju saavutamiseks ei tohi struktuurifondide assigneeringud [...] asendada riiklike struktuurilisi või muid samaväärseid kulutusi kogu territooriumil, mis on abikõlbulik vastava eesmärgi alusel”.

- 5 Sama määruse artikli 24 kohaselt:

„1. Kui ettevõtmine või meede ei õigusta osa või kogu eraldatud abi, vaatab komisjon juhtumi asjakohasel viisil partnerluse raames läbi, nõudes eelkõige seda, et liikmesriik või liikmesriigi poolt ettevõtmise rakendamiseks määratud ametiasutused esitaksid omapoolsed märkused kindlaksmääratud aja jooksul.

2. Pärast uurimist võib komisjon asjaomasele ettevõtmisele või meetmele antavat abi vähendada või selle peatada, kui uurimise käigus ilmneb eeskirjade eiramine või ettevõtmise või meetme rakendamise tingimusi mõjutav oluline muudatus, mille kohta ei ole taotletud komisjoni heakskiitu.

3. Iga alusetult makstud summa makstakse komisjonile tagasi. [...]”

Vaidluse taust

- 6 22. detsembri 1993. aasta Itaalia Vabariigile adresseeritud otsusega (edaspidi „abi andmise otsus”) andis Euroopa Ühenduste Komisjon ERF-i finantsabi Palermo ja

Messina vahelise kiirtee ehitamiseks Sitsiilias (edaspidi „ERF-i projekt“). Projekti elluviimiseks vajalikud tööd jaotati kümneks osaks.

- 7 Vastavalt määruse nr 2052/88 artikli 4 lõikele 1 kehtestatakse tihedas koostöös komisjoni, asjaomase liikmesriigi ning pädevate asutuste ja organitega, kelle viimane määrab riiklikul, regionaalsel, kohalikul või muul tasandil. Sellega seondult nähtub abi andmise otsuse lisast, et hageja on määratud projekti elluviimise eest vastutavaks ametiasutuseks.
- 8 Hageja palus 26. septembri 1997. aasta kirjaga komisjonilt mitme osa suhtes maksete tähtaja pikendamist.
- 9 Olles meenutanud, et projekti tähtaega oli juba pikendatud 31. detsembrini 1997, märkis komisjon 30. oktoobril 1997 hagejale saadetud vastuses, et tööde lõpetamiseks hiljemalt nimetatud kuupäevaks tuleb võtta kiirelt kõik vajalikud meetmed.
- 10 17. juuni 1998. aasta kirjaga esitas hageja Itaalia rahandusministeeriumile ja komisjonile lõpliku tõendi 31. detsembrini 1997 tehtud kulutuste kohta, ERF-i abi puudutava maksetaotluse ja lõpparuande.

- 11 Komisjon saatis selle aruande 23. juulil 1998. rahandusministeeriumile tagasi põhjendusega, et see ei sisaldanud kogu ERF-i projekti lõpetamiseks vajalikku informatsiooni, ja palus Itaalia ametiasutustel koostada uus lõpparuanne, mis sisaldaks iga osa kohta 31. detsembriks 1997 saavutatud tehnilise arengu ja rahalise situatsiooni selgitust ning asjakohast põhjendust tööde teostamisel toimunud viivituste kohta.
- 12 Pärast uue lõpparuandega tutvumist teatas komisjon 10. veebruari 1999. aasta kirjas Itaalia rahandusministeeriumile, et lõpparuandest järeldeb, et hageja kohustust rahastada projekti tööde lõpetamist hiljemalt 31. detsembriks 1997 ei olnud ilmselgelt järgitud, kuna üksnes kaks ettenähtud kümnest osast olid kahe-aastase hilinemisega selleks kuupäevaks lõpetatud. Tekkinud olukorras selgitas komisjon, et finantsabi lõppsumma tasumine toimub kahe lõpetatud osaga seotud tegelikult tehtud kulutuste alusel, tingimusel, et need tehtud tööd olid vastavuses esialgse projektiga.
- 13 21. detsembril 2001 saatis komisjon Itaalia Vabariigile ettepaneku ERF-i projekti lõpetamiseks seoses tööde tegemisel tekkinud viivitustega. Kõnealune lõpetamisetpanek põhines 31. detsembriks 1997 tehtud kulutustel, mis puudutasid 31. detsembriks 1999 lõpetatud töid.
- 14 Hageja esitas 14. veebruari 2002. aasta kirjaga kõnealuse lõpetamisetpaneku kohta oma kirjalikud märkused.

- 15 Komisjon edastas 5. septembril 2002 Itaalia Vabariigile vaidlusaluse otsuse, mis võttis arvesse 5. septembriks 2002 lõpetatud töödega seonduvad 31. detsembriks 1997 tehtud kulutused. Selle otsuse kohaselt, mille koopia saadeti ka hagejale, oli kasutamata lõppsumma 26 378 246 eurot ja tagasimakstav summa 58 036 177 eurot.

Vaidlustatud määrus

- 16 Hageja esitas 14. novembril 2002 vaidlusaluse otsuse peale tühistamishagi. Vaidlustatud määrusega jättis Esimese Astme Kohus selle vastuvõetamatusesse tõttu läbi vaatamata. Selle määruse peamised põhjendused on järgmised:

„55 [Vaidlusalune] otsus tingis ühelt poolt selle, et ERF vabanes maksekohustusest nende abisummade osas, mida ei olnud veel makstud ning mis puudutasid abikõlbmatuks muutunud kulutusi ning teiselt poolt selle, et komisjon võib nõuda tagasi ERF-i poolt juba makstud summad, mis puudutavad nimetatud kulutusi. Vaidlustatud otsusel oli seega ERF-i finantsabi „ärarõikav” mõju (6. juuni 2002. aasta määrus kohtuasjas T-105/01: SLIM Sicilia vs. komisjon, EKL 2002, lk II-2697, punkt 47).

- 56 Otsustamaks kõnealuse otsuse mõjude üle hagejale, tuleb rõhutada, et vaidlusaluse abi andmist puudutava 22. detsembri 1993. aasta esialgse otsuse kohaselt oli hageja projekti elluviimise eest vastutav ametiasutus. [...]

- 57 Tekkinud olukorras võib [vaidlusalust] otsust käsitleda hageja õiguslikku olukorda otseselt mõjutava tegurina üksnes sel juhul, kui selle otsuse tõttu ja ilma, et Itaalia Vabariigil oleks olnud selles osas kaalutusõigust, oleks kõnealusele hagejale ühelt poolt keeldutud maksmast neid abikõlbmatuks muutunud kulutustega seonduvaid summasid, mille osas maksekohustus oli tühistatud ning mida ei oldud veel ERF-ilt vaidlusaluse abina saadud ning, teisest küljest, kui hageja oleks kohustatud tagastama need alusetult makstud summad, mis vastasid kõnealuse abi raames juba kättesaadud summadele ning mis olid mõeldud abikõlbmatuks muutunud kulude maksmiseks.
- 58 Esimese Astme Kohus on siiski juba olnud seisukohal, et ei komisjoni otsus ERF-i finantsabi lõpetamise kohta ega ka mis tahes muu ühenduse õiguse säte, mis võiks reguleerida sellise otsuse mõju, ei too kaasa selliseid tagajärgi ([eespool viidatud Esimese Astme Kohtu] määrus SLIM Sicilia vs. komisjon, punkt 51).
- 59 Selles suhtes tuleb esmalt meenutada, et vastavalt ühenduse institutsionaalsele süsteemile ja ühenduse ning liikmesriikide vahelisi suhteid reguleerivatele eeskirjadele peavad liikmesriigid, juhul kui ühenduse õiguse sätetest ei tulene teisiti, tagama ühenduse eeskirjade täitmise oma territooriumil (21. septembri 1983. aasta otsus liidetud kohtuasjades 205/82-215/82: Deutsche Milchkontor jt, EKL 1983, lk 2633; 7. juuli 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades 89/86 ja 91/86: Étoile commerciale ja CNTA vs. komisjon, EKL 1987, lk 3005, punkt 11; [...]). Eriti ERF-i raames vastuvõetud finantsmeetmete osas on liikmesriigid [...] kohustatud võtma vajalikke meetmeid, et nõuda tagasi eeskirjade eiramise või hooletuse tagajärjel kaotatud summad.

[...]

61 Selle korra kohaselt on liikmesriigid vastavalt Euroopa Kohtu praktikale kohustatud rakendama ühenduse eeskirju ning võtma vajalikke üksikotsuseid asjaomaste ettevõtjate kohta. [...]

[...]

65 Tuleb märkida, et antud juhul ei takista miski Itaalia Vabariigil enda peale võtta ühenduse rahastamisest välistatud osade eest tasumist kõnealuse projektiga seonduvate tööde lõpetamiseks. Selles suhtes tuleb eriti rõhutada, et määruse nr 2052/88 artikli 4 lõike 1 kohaselt ERF-i abi täiendab või aitab kaasa vastavatele riiklikele meetmetele ja määruse nr 4253/88 artikkel 9 täpsustab lisaks, et täiendavuse põhimõtte kohaselt ei või ühenduse abi asendada liikmesriigi riiklikke kulutusi.

66 [...]alusetult makstud summade tagastamise osas [tuleb] rõhutada, et komisjon andis [vaidlusaluse] otsusega Itaalia Vabariigile üksnes teada, et summad, mis olid olnud ühenduse rahastamise objektiks ning vastasid abikõlbmatuks muutunud kuludele, tuleb ERF-ile tagasi maksta. Erinevalt komisjoni tavapraktikast ebaseadusliku abi tunnistamise puhul ühisturuga kokkusobimatuks, ei sisalda [vaidlusalune] otsus ühtki sätet, mis kehtestaks Itaalia Vabariigile kohustuse nõuda alusetult makstud summade tagastamist abisaajatelt [...].

[...]

68 [Vaidlusaluse] otsuse asjakohane rakendamine tähendab seega, nagu komisjon õigusega oma kirjalikes seisukohtades rõhutab, üksnes seda, et Itaalia Vabariik tagastab ERF-ile otsuses viidatud alusetult makstud summad [...].

[...]

71 Esimese Astme Kohus on ERF-i finantsabi osas siiski juba otsustanud, et puuduvad tõendid, mis viitaksid sellele, et liikmesriigil ei ole sellise tagastamise osas mingit kaalutusõigust, st mingit otsustusõigust ([eespool viidatud Esimese Astme Kohtu] määrus SLIM Sicilia vs. komisjon, punkt 52).

[...]

73 [...] ei saa välistada võimalust, et Itaalia Vabariik võiks erilistel asjaoludel vaidlusaluse abi tagastamise nõudmisest loobuda ja kohustuda ise ERF-ile tagasi maksuma summad, mida viimatinimetatu pidas end ekslikult kohustatuks maksuma [...].

[...]

80 Sellest järeldub, et [vaidlusalune] otsus ei avaldanud hageja õiguslikule olukorrale otsest mõju.”

Poolte nõuded

- 17 Hageja palub Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud määrus ja sellest tulenevalt lahendada kohtuasi ja teha otsus kulude kohta.
- 18 Komisjon palub jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja hagejalt.

Vaidlustatud määruse tühistamise nõue

- 19 Hageja esitab apellatsioonkaebuse toetuseks neli väidet:

— Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklite 113 ja 114 rikkumine;

— EÜ artikli 230 rikkumine;

— määruse nr 2052/88 artikli 4 lõike 1 esimese lõigu ja määruse nr 4253/88 artikli 9 lõike 1 rikkumine ning

— ebapiisav põhjendus.

20 Hageja väidab teise ja kolmanda väitega, mida tuleb analüüsida koos ja esmajärjekorras, esiteks seda, et vaidlustatud määrus põhineb valel eeldusel ehk eeldusel, et Regione Siciliana on Itaalia Vabariigist kui finantsabi adressaadist eraldiseisev isik, samas kui olles selle vabariigi territoriaalne osa, on tal õigus esitada vaidlusaluse otsuse peale tühistamishagi samadel alustel nagu antud vabariigil.

21 Piisab, kui selle kohta meenutada, et Euroopa Kohus on juba otsustanud, et piirkondliku või kohaliku omavalitsusüksuse hagi ei saa samastada liikmesriigi hagiga, kuna mõiste „liikmesriik” hõlmab EÜ artikli 230 teise lõigu tähenduses üksnes liikmesriikide valitsusasutusi. Seda mõistet ei saa laiendada piirkondade või muude riigisiseste üksuste valitsustele ilma, et sellega kahjustataks asutamislepinguga ettenähtud institutsioonilist tasakaalu (vt 1. oktoobri 1997. aasta määrus kohtuasjas C-180/97: Regione Toscana vs. komisjon, EKL 1997, lk I-5245, punktid 6 ja 8, ning Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-452/98: Nederlandse Antillen vs. nõukogu, EKL 2001, lk I-8973, punkt 50).

22 Sellest järeldub, et Esimese Astme Kohus ei ole rikkunud ühtegi õigusnormi, käsitledes Regione Sicilianat Itaalia Vabariigist eraldiseisva isikuna.

23 Edasi väidab hageja, et Esimese Astme Kohus on rikkunud õigusnormi, kuna ta leidis, et vaidlusaluse otsuse peale hagi esitamiseks ei saa hageja tugineda EÜ artikli 230 neljandale lõigule.

24 Selle sätte alusel võib piirkondlik või kohalik omavalitsusüksus nagu Regione Siciliana, kui tal on liikmesriigi õiguse alusel juriidilise isiku staatus, esitada hagi temale adresseeritud otsuse peale ja sellise vormiliselt määruse või teisele isikule adresseeritud otsusena tehtud otsuse peale, mis puudutab teda otseselt ja isiklikult (vt eespool viidatud kohtuotsus *Nederlandse Antillen vs. nõukogu*, punkt 51, ja 10. aprilli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-142/00 P: komisjon vs. *Nederlandse Antillen*, EKL 2003, lk I-3483, punkt 59).

25 Käesoleval juhul kontrollis Esimese Astme Kohus ainult seda, kas vaidlusalune otsus puudutab hagejat otseselt, kuna komisjon ei väielnud vastu, et see otsus puudutab hagejat isiklikult.

26 Vaidlustatud määruse punktides 65 ja 73 nähtub, et Esimese Astme Kohus järeldas, et hagejal ei ole otsest puutumust peamiselt tulenevalt asjaolust, et Itaalia Vabariik võis otsustada ERF-ile summad ise tagasi maksta ja võtta enda kanda ühenduse rahastamisest välistatud osade eest tasumine, et rahastada tööde lõpetamist.

27 Hageja väitel ei ole selline arutluskäik lisaks sellele, et see ei toeta otsese puutumuse puudumist, ka kooskõlas struktuurifondide komplementaarsuse ja täiendavuse

põhimõtetega, mis on sätestatud vastavalt määruse nr 2052/88 artikli 4 lõike 1 esimeses lõigus ja määruse nr 4253/88 artikli 9 lõikes 1, mille kohaselt ühenduse abi kaasneb liikmesriigi abiga ja ei asenda seda.

- 28 Sellele argumendile vastamiseks tuleb esmalt meelde tuletada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eeldab tingimus, mille järgi hagi esemeks olev otsus peab EÜ artikli 230 neljanda lõigu kohaselt puudutama füüsilist või juriidilist isikut otseselt, et ühenduse vaidlustatud meede avaldab otsest mõju isiku õiguslikule olukorrale ega jäta meedet rakendama kohustatud adressaadile mingit kaalutusõigust — akti rakendamine on puhtautomaatne ja tuleneb vaid ühenduse õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (vt eelkõige 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-404/96 P: *Glencore Grain vs. komisjon*, EKL 1998, lk I-2435, punkt 41, ja 29. juuni 2004. aasta otsus kohtuasjas C-486/01 P: *Front national vs. parlament*, EKL 2004, lk I-6289, punkt 34).
- 29 Nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 7, viitab abi andmise otsuse lisa hageja määramisele projekti elluviimise eest vastutavaks ametiasutuseks.
- 30 Sellest hoolimata ei ole ühegi toimikus sisalduva dokumendi põhjal võimalik teha järeldust, et vaidlusalune otsus puudutas hagejat selles staatuses otseselt EÜ artikli 230 neljanda lõike tähenduses. Nimelt ei tähendanud projekti elluviimise eest vastutava ametiasutusena tegutsemine, mida käsitletakse abi andmise otsuse lisas, et abi saamise õigus oleks kuulunud hagejale endale.

31 Seda analüüsi ei mõjuta määruse nr 2052/88 artikli 4 lõike 1 esimene lõik ega määruse nr 4253/88 artikli 9 lõige 1, millele hageja tugineb. Need artiklid, milles on sätestatud ühenduse abi täiendavuse põhimõtte seoses siseriikliku rahastamisega, ei ole asjakohased olukorras, kus komisjon on ühenduse abi lõpetanud.

32 Neil asjaoludel on selge, et Esimese Astme Kohus ei ole rikkunud õigusnormi, kui ta leidis, et vaidlusalune otsus ei puuduta Regione Sicilianat otseselt.

33 Järelikult tuleb teine ja kolmas väide tagasi lükata.

34 Ka esimene ja neljas väide, milles hageja heidab vaidlustatud määrusele ette Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklite 113 ja 114 rikkumist ning ebapiisavat põhjendatust, ei saa kaasa tuua selle määruse tühistamist.

35 Esimeses väites esitab hageja kolm argumenti: esiteks kohaldas Esimese Astme Kohus vääralt oma kodukorra artiklit, kuna käesolevas asjas ei leidunud ühtki asja läbiivaatamist takistavat asjaolu selle artikli tähenduses; teiseks tegi Esimese Astme Kohus otsuse suulist menetlust korraldamata, mistõttu hagejal ei olnud võimalik

ennast kaitsta; kolmandaks oleks komisjon pidanud vastuvõetamatuse vastuväite esitama vastavalt kõnesoleva kodukorra artiklile 114 eraldi dokumendiga.

- 36 Selle kohta tuleb esiti meelde tuletada, et asja läbivaatamist takistav asjaolu, mis on tuletatud EÜ artikli 230 neljandas lõigus seatud tingimusest, mille kohaselt füüsilise või juriidilise isiku esitatud hagi otsuse vastu, mis ei ole temale adresseeritud, on vastuvõetav, kui see teda otseselt ja isiklikult puudutab, tuleneb avalikust korrast, mistõttu ühenduse kohtud võivad selle tõstatada igal ajal ja samuti omal algatusel (vt selle kohta 5. juuli 2001. aasta määrus kohtuasjas C-341/00 P: Conseil national des professions de l'automobile jt vs. komisjon, EKL 2001, lk I-5263, punkt 32). Järelikult võib Esimese Astme Kohus oma kodukorra artikli 113 alusel tunnistada hagi sel põhjusel vastuvõetamatuks ka siis, kui ükski pooltest ei ole esitanud eraldi dokumendiga vastuvõetamatuse vastuväidet.
- 37 Teisalt tuleb meelde tuletada, et Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 113 kohaldamine ei taga suulist menetlust, kuna Esimese Astme Kohus võib oma kodukorra artikli 114 lõike 3 alusel, millele viitab sama kodukorra artikkel 113, asja lahendada ka üksnes kirjalikus menetluses (19. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas: C-547/03 P: AIT vs. komisjon, EKL 2006, lk I-845, punkt 35). Lisaks nähtub vaidlustatud määrusest, et Esimese Astme Kohus võis tugineda oma otsuses piisavale teabele ilma, et ta oleks ära kuulanud poolte suulised seletused. Viimasena selgub, et hageja oli oma märkused hagi vastuvõetavuse kohta esitanud Esimese Astme Kohtule repliigis.
- 38 Mis puudutab neljandat väidet, millega hageja väidab, et Esimese Astme Kohtu kinnitused, tuginedes puudulikele menetlustoimingutele ja tõendamata oletustele, on ebajärjekindlad, meelevaldsed ja põhjendamatud, siis piisab, kui osundada vaidlustatud määruse põhjendustele, mis on esitatud ka käesoleva kohtuotsuse

punktis 16 ning millest nähtub, et Esimese Astme Kohus on hageja kaebeõigust kontrollinud üksikasjalikult ja järjekindlalt.

39 Eelnevatest kaalutlustest järeldub, et apellatsioonkaebus tuleb jätta rahuldamata.

Kohtukulud

40 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

- 1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Regione Sicilianalt.**

Allkirjad